

grudzień 2009.

Moja Babcia Jadzia, która skończyła już 90 lat
przyjechała do "Etelenu" w sierpniu b.r. w stanie
niepamięci i stwierdzonego zespołu otępiennego.

Przy tym słabo chodziła przy pomocy laski
i osoby towarzyszącej, gdyż mimo systematycznego
leczenia, miała rozległe owrzodzenie podudzia.
coraz bardziej traci wiarę, niec robi się trochę
nieufna i lekka. Bardzo polubiła panie opiekunki.
Yalno, że zbliżają się Świąta Bożego Narodzenia
postanowiła je nauczyć śpiewać kolędy - a to
zawsze lubiła - bo ma piękny głos....

Przy jej zmianach nastrojów i zachowania w tej
chorobie personel ośrodka wykazuje się spokojem,
cierpliwością, i pełną profesjonalnością.

Przyjeżdżamy tutaj z matką co 7 dni⁻¹⁰, więc
dużo widzimy. Opiekunki takie miło zwracają
się do podopiecznych, którzy zawsze są bardzo
zadbani i czysci. Mają systematycznie podcinane
włosy i obcięte paznokcie. Ośrodek jest też
bardzo schludny i estetyczny.

Otoczenie ośrodka też jest świetnie przystosowane
dla niepełnosprawnych. Tak w środku jak
i na zewnątrz są poręcze, które bardzo pomagają
przy chodzeniu podopiecznym.

Moja babcia też jest sprawniejsza już po
kilku nocy tygodniach. Pielęgniarki bardzo
dbały o chora, nogę, wykonowały opatrunki
zlecane przez lekarza. Efekt jest już bardzo

stojącym. A za zgodą lekarza, są już Asowane
specjalne nasłoneczniane lampy, które powodują
osłodek. Tamie opieluchu poświęcają sporo
czasu na usprawnianie jej chodzenia. Babunia
już chodzi tylnio trzymając się pod rękę osoby
towarzyszącej. Laska jest zbędna - a to duży postęp.
Pokoje są smutecznie przybrane, w osrodku
widoczny nastroj zbliżający się do smutku.....

Wmieszkał p. J. Szumtanski